

Tak padnu tež na tu myšl, lěž něby jomu možno było, někotare lamy abo perujšće wojze žywe popadnušch a je k sebe wšesch, aby někake žywe stworby hokoło sebe měl. Ale kak je žywe popadnušch? Won to hobmyšlafcho a sebe humyšli, až zo powróš s hokom splascž a s tym potom sa bom stupišch a tam stoježy přednej lěpšchej wojzy, kotraž jomu blisko pschižo, hoko psches głowu chyšchisch a sa schyju ju hušojšch.

A kaž běšcho sebe humyšli, tak sžyui, a hobsamknu witsche rano na gońtwu hysch. Žinža gna sašej po kulki, aby je spjakk; hopjaze tež měža, aby měl witsche k sašni-
dańu a k hobeđu.

Psched wjazorom žěšcho Robinson k morju a pschehojžowašcho se na morstem bróse. Won sašta a glědašcho na tu stronu, zož jogo luby wošchžny kraj lažy; won dopomnie na swojeju staršchowu a po lizomu bulachu se jomu dšy. „Zo wej něto žynitej?“ žašcho s dšymokim sdychowanim pschi sebe a styknu swojej ruze. „Kak wonej něto dla mńo plazotej a žašcžitej, kak mńo požedatej domoj, ale ja namgu pschisch, namgu pschisch! Och wošchž — a Robinson padnu na swojej koleni a modlašcho se dalej — och wošchž, moj jadenšamy pomoznik, hušypaj šchu gluku, šcho wjašele, kotrež by sa mńo s'chowak, namojeju lubeju staršchowu, kotrejuž ja bom tak hobtužyk. Sa zu rad šcho šcherpěsch a pscheńašcž, zož twoja dobra rada k mojomu polěpšcheńu na mńo kłažo, jano až stej mojej starejšchej gluznej, jano až se jima dere žo!“